

1.6 VINKELHALVERING

Dette er for såvidt en annen metode for å trekke en normal på strandlinja. Som fig. nr. 8 viser, trekker en korder mellom grensepunktene i flomålet og halverer vinkelen som oppstår mellom to korder. Metoden fører til en utjamning av strandlinja og egner seg muligens brukbart dersom strandlinja er noenlunde regelmessig. Ved ei sterkt bukta strandlinje, vil en få lignende problem som ved rettvinkelmetoden og lar seg neppe bruke uten modifikasjoner og bruk av skjønn.

Så vidt jeg kjenner til, har ikke metoden vært brukt i praksis i Norge. Men den er bl.a. kjent fra USA (se Brown, s. 313).

1.7 SENTERPUNKT

Senterpunkt-prinsippet eller kake-prinsippet som det også kan kalles, er et prinsipp som er særlig egnet i bukter, vikar og fjordbotner som har en mer eller mindre rundaktig form (se fig. 9). Prinsippet går ut på at fra der grensene ender på land, trekkes grensene utover sjøen mot et felles punkt, reelt eller imaginært, ute i bukta. På figur 9 er grensene trekt mot et imaginært punkt idet grensen for privat eiendomsrett er forutsatt å gå ved -2 m dyp. Fordelen med prinsippet er at retningen på grenselinjene utover i sjøen ikke er avhengig av strandlinjens form og metoden er enkel i bruk. En unngår også at enkelte eiendommer bare får en "snipp" av sjøgrunnen eller fjæra; alle vil nå like langt ut.

Selv om prinsippet ikke har noen basis, hverken i norsk rettspraksis eller teori, har det likevel vært en del brukt. Spesielt i tilfelle der en holme, skjær eller en stor stein ligger strategisk plassert ute i bukta, har slike merker vært brukt som senterpunkt. Hvor senterpunktet skal ligge og hvor en eventuelt skal gå over fra dette prinsipp til et annet, må avgjøres ved skjønn.